

15.3.2013

806

TÜRKİYE BÜYÜK MİLLET MECLİSİ BAŞKANLIĞINA

8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü etkinliklerinin yapıldığı bu haftada ne yazık ki kadınların halen daha ikincil planda olduğu, her alanda eşitlik düşüncesinin daha da yara aldığı, kadına şiddetin mazur görülebildiği, kadınların çalışma yaşamında daha da gerilediği, yaşam biçimine, özgürlüğüne müdahale edildiği günleri yaşıyoruz.

5 Mart 2013 tarihinde Taraf gazetesinden Tuğba Tekerek'in kadın sığınma evlerine ilişkin yazısından da görüldüğü üzere 20 kişilik yerde 70 kadının kaldığı, sığınma evlerinin sayısal yetersizliği ve bu yerlerdeki kadın ve çocukların kıyafet, ilaç, su, sabun gibi en temel ihtiyaçlarının dahi karşılanmadığı, sağlıklı giren kadınların burada hastalandıkları belirtilmiş, yasal zorunluluğa rağmen kadınlara maddi yardım yapılmadığı ifade edilmiş ve sığınma evlerindeki kadın ve çocukların içler açısı durumu kamuoyuna duyurulmuştur.

Belirtilen nedenler ve ekli gerekçede belirtilen nedenlerle şiddete uğrayan kadın, çocuk ve aile bireyleri için yapılması gerekenler, kadın sığınma evlerinin sayısı, yeterliliği ve denetimi, kadınlara sağlanması gereken iş olanakları, hukuki yardım, geçici maddi yardım ve sağlık giderlerinin sağlanıp sağlanmadığı, kolluk ve tüm görevlilerin eğitiminin yapılıp yapılmadığı, bu konularda mevzuattaki ve uygulamadaki aksaklıkların tespiti ile yapılması gerekenlerin ayrıntılı bir şekilde tartışılması amacıyla Anayasa m.98, içtüzük m. 104 ve 105 uyarınca Meclis araştırması açılması ve araştırma komisyonunun kurulmasını saygıyla arz ederim.

Dilek Akagün Yılmaz
Uşak Milletvekili

~~İzzet Çetin~~
Ankara mu

~~U. Servis~~
Kültürel
Hayatçı

~~Mevlut Duda~~
Hatay mu

~~Sabane Öz~~
Manisa mu

~~Haydar Akar~~
Kocaeli mu

~~Senca Bırık~~
Ankara mu

~~İdris Tıllı~~
Ordu mu

~~Ueli Aytekin~~
Malatya mu

~~Sinan Arçun~~
Ankara

~~Endal Aksöner~~
İzmir mu

~~Celal Dincer~~
İstanbul Milletvekili

~~Ali Sarıncı~~
Gaziantep mu

~~Süleyman Çelebi~~
CITP. ist mu

~~Eürküt Akar~~
Antalya mu

~~Ali SAKRBAŞ~~
G. kale mu

~~Ali Haydar ÖNER~~
İstanbul mu

GEREKÇE

8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü etkinliklerinin yapıldığı bu haftada ne yazık ki kadınların halen daha ikincil planda olduğu, her alanda eşitlik düşüncesinin daha da yara aldığı, kadına şiddetin mazur görülebildiği, kadınların çalışma yaşamında daha da gerilediği, yaşam biçimine, özgürlüğüne müdahale edildiği günleri yaşıyoruz.

Kadınlar sadece fiziksel şiddete uğramıyorlar, aksine bizzat AKP iktidarının Cumhuriyet Devrimlerine, çağdaşlık ve bilimden yana olmak anlamına gelen Atatürk ilkelerine, Anayasa ile güvence altına alınan Devrim Kanunlarına yaptığı saldırının doğrudan kadın haklarına saldırı olduğunu görüyorlar. Bu durum ise tüm kadınları en az fiziksel şiddete uğramak kadar incitiyor ve isyan ettiriyor.

Erkek egemen anlayışının körüklendiği ve sorgulanmadığı ülkemizde kadına şiddetin nedenleri; güçlü olanın güçsüzü ezmesi anlayışı olduğu kadar, kadının erkeğe ait bir mal gibi görülmesi, üzerinde her türlü hakkın iddia edilebildiği, korunması gerektiği kadar terbiye edilmesi gereken bir varlık olarak düşünülmesidir.

Kadın erkek eşitliğinin önündeki en büyük engel olan bu yaklaşım toplumun muhafazakarlaşmasıyla birlikte daha da artmaktadır.

Bu gerici yaklaşım AKP iktidarı tarafından o kadar açık ifade edilmektedir ki; Başbakan "kadın erkek eşitliğine inanmıyorum! diyebilmekte, bir il başkanı "kadını korkutmak ve terbiye etmek amacıyla hafifçe dövebilirsiniz" sözlerini söyleyerek bunu Diyanet işleri başkanlığının sitesinde yayınlanan bir yazıya dayandırabilmektedir. Yine ilçe başkanı düzeyinde olan kişiler "Örtüsüz kadın perdesiz eve benzer, satılık mı, kiralık mı belli değil" sözlerini pervasızca söylemekte, başı açık kadınların onuruna yaşam biçimine açıkça ve çok çirkin bir saldırıyı yapmakta hiçbir sakınca görmemektedirler.

İşte bu anlayışın sonucunda kadın, ailesine veya kocasına itiraz ettiği, boyun eğmediği ya da iffetsiz davrandığı iddiasıyla, hatta boşanmayı istediği gerekçesiyle şiddete uğramakta ve bu şiddet mazur görülebilmektedir.. Bu yaklaşımların sonucudur ki kadına şiddet ve kadın cinayetleri önlenemez hale gelmiştir.

Toplumdaki bu gerici yaklaşımlar bizzat iktidar partisi temsilcileri tarafından yaygınlaştırılırken diğer yandan kadına yönelik şiddeti önleme adına yasalar çıkarılmakta, merkezler kurulmakta bataklık kurutulmaksızın sonuçlarıyla mücadele edilmeye çalışılmaktadır.

6284 sayılı Ailenin Korunması ve Kadına karşı şiddetin önlenmesine dair Kanunun 1.maddesinde kadına karşı şiddetin önlenmesine dair uluslararası anlaşma olan İstanbul sözleşmesine atıf yapılmış, ancak ne yazık ki TBMM tarafından da kabul edilmiş olan ve bir iç hukuk kuralı haline gelen bu sözleşmenin devletlerin uymasının zorunlu olduğu sığınma evi, hukuki yardım, tazminat yükümlülüğü gibi maddelere yasada yer verilmemiş ve gözden kaçırılmaya çalışılmıştır.

TBMM tarafından 25.11.2011 tarihinde onaylanan ve bir iç hukuk kuralı haline gelen İstanbul sözleşmesi uyarınca devletler şiddete uğrayan kadın, çocuk ve aile bireyleri için yeteri kadar sığınma evi açmak zorundadır. Bu zorunluluk varken Türkiye'deki sığınma evlerinin yetersizliği belli iken Belediye kanununda yapılan son değişiklikle Belediyelerin sığınma evi açma yükümlülüğü 50.000 nüfustan 100.000 e çıkarılmıştır. Üstelik sığınma evi açmayan belediyelere hiçbir yaptırım da uygulanmadığından halen 35 ilimizde kadın sığınma evi yoktur.

Son olarak 5 Mart 2013 tarihinde Taraf gazetesinden Tuğba Tekerek'in kadın sığınma evlerine ilişkin yazısından da görüldüğü üzere 20 kişilik yerde 70 kişinin kaldığı, sığınma evlerinin sayısal yetersizliği ve bu yerlerdeki kadın ve çocukların ihtiyaçlarının yeterince karşılanmadığı belirtilerek, sığınma evlerindeki insanların içler açısı durumu kamuoyuna duyurulmuştur.

Kadın sığınma evlerindeki yatak sayısının yetersizliği sonucunda bir yatakta 3-4 kişinin yattığı, hatta yerde battaniye üzerinde yatılmak zorunda kalındığı, kadın ve çocukların kişisel temizliklerini dahi yapamadıkları, ilaç vb ihtiyaçlarının karşılanmadığı, sağlam giren kadın ve çocukların bu evlerde hastalandıkları belirtilmiştir. Yine sığınma evlerindeki kadınlara maddi yardım sağlanmadığı, bu nedenle iş görüşmelerine dahi gidemedikleri, kıyafet vb ihtiyaçlarının karşılanmadığı, bu evlerdeki kötü koşulları gören kadınların şiddet gördükleri eve geri dönmek

zorunda kaldıkları dile getirilmiştir.. Bu evlerdeki kadınlara psikolog görüşmesi ve dini sohbet yaptırıldığını belirtirken hiçbir hukuki yardımdan söz edilmemektedir. Oysaki sığınma evindeki kadının boşanma, nafaka, velayet gibi konularda çok ciddi hukuki yardıma ihtiyacı vardır. Ancak ne yazık ki böylesi bir yardımın yapılmadığı çok açıktır.

Ayrıca gazeteci Tuğba Tekerek şiddete uğradığı iddiasıyla karakola gittiğinde görevli polislerin yapılacak yardımlar konusunda ne kadar yetersiz olduklarını ve ne yapacaklarını dahi bilmediklerini .bunun sonucunda şiddet mağdurlarının daha da zor durumda kaldığını gözlemlemiştir.

8 Mart 2012 tarihinde çıkartılan kadının ve çocuğun korunmasına ilişkin 6284 sayılı yasada ekonomik durumu uygun olmayan kadınlara devlet tarafından asgari ücret tutarında geçici maddi yardım yapılması ve sağlık giderlerinin tümünün karşılanması yasal bir zorunluluk olarak konmuşken bu zorunluluğun da yerine getirilmediği gazetecinin anlatımlarından anlaşılmaktadır.

Şiddete uğrayan ,hatta hayati tehlike altında olan kadın ve çocukların durumuna acilen müdahale edilmediği, insani barınma koşullarının sağlanmadığı, ihtiyaçlarının karşılanmadığı, hukuki yardım ve iş olanaklarının sağlanmadığı durumlarda yeniden şiddet gördüğü eve dönmek zorunda kalan kadınlara yönelik şiddeti ve cinayetleri sona erdirmek mümkün değildir.

Ankara Barosunun şiddete uğrayan kadın ve çocuklara yönelik halen uyguladığı “Gelincik” projesinde şiddete uğradığını belirten kadın ve çocuk evinden alınıyor, psikolojik ve hukuki yardım sağlanıyorsa, doktor raporu ve açılacak dava dahi avukat gözetiminde yapılıyorsa, kadın sığınma evine avukat gözetiminde götürülüyor, şiddete uğrayan kadına sonuna kadar sahip çıkılıyor ve kadın kendi kaderine terk edilmiyorsa devlet olanakları ile bu neden yapılamıyor anlamak mümkün değildir.

Sonuç olarak şiddete uğrayan kadın ,çocuk ve aile bireyleri için yapılması gerekenler, kadın sığınma evlerinin sayısı , yeterliliği ve denetimi , kadınlara sağlanması gereken iş olanakları ,hukuki yardım, geçici maddi yardım ve sağlık giderlerinin sağlanıp sağlanmadığı ,kolluk ve tüm görevlilerin eğitiminin yapılıp yapılmadığı ,bu konularda mevzuattaki ve uygulamadaki aksaklıkların tesbiti ile yapılması gerekenlerin ayrıntılı bir şekilde tartışılması amacıyla Anayasa m.98 , içtüzük m. 104 ve 105 uyarınca Meclis araştırması açılması ve araştırma komisyonunun kurulmasını saygıyla arz ederim.